

STŘÍBRNÁ ČARODĚJNICE

PAULA
BRACKSTON

STŘÍBRNÁ ČARODĚJNICE

The Silver Witch

Text Copyright © 2015 by Paula Brackston

Published by arrangement with St. Martin's Press

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2021

Obálka © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1016-4 (pdf)

Paula Brackston

**STŘÍBRNÁ
ČARODĚJNICE**

Pro moji maminku

PROLOG

Jako by vždy věděla, že to jednoho dne přijde. Jednou se tomu bude muset postavit. Její nejhorší obavy ji zpovzdálí trápily po celý život. Léta představ, přemýšlení, dumání nad tím, jaké by to bylo, kdyby ji pohltily vlny, unesl prudký říční proud nebo ji drželi pod sluncem zalitou třpytivou hladinou koupaliště. To všechno vedlo na toto místo, k tomuto okamžiku.

Bázně se posouvá k okraji mola v přístřešku pro lodku. Její prsty už ve vlhkém chladném vzduchu ztrácejí barvu. Příkrčí se, sedne si a ponoří nohy do vody. Překvapí ji, jak je studená. Když se otočí a spustí se přes okraj do vody, zrychlí se jí dech. To staré tlející dřevo je kluzké od řas a prsty jí začínají sklouzávat. Prudce se nadechne a do vlhkého dřeva zaryje nehty, ale nedokáže se udržet. Se slabým šplouchnutím vklouzne do vody, a když se nohama dotkne bahnitého dna jezera, rozpláče se z úlevy i hrůzy. Voda jí dosahuje těsně nad pas. Zvedne paže, ohne lokty a pomaloučku pokračuje k vratům. Pomalu se posouvá po nerovném dně, které se navíc postupně svažuje. Než dojde k lomenici přístřešku, voda jí sahá až k podpaží. Ví, že z toho, jak rychle dýchá, by se jí mohlo udělat špatně. Mohla by dokonce omdlít.

Ne, ne, ne! Nesmím zakopnout, nesmím klopýtnout. Jen malé krůčky. No tak, nohy, předstírejte, že utíkáte. I když zpomaleně. Hbité nohy. Pevné kroky. Jedna noha před druhou.

Tlačí se rákosím. Vytváří vlnky, které se od dřevěných stěn přístřešku odrážejí zpět. Zvedne bradu, aby jí voda nešplíchala na obličej. S každým krokem bojuje s rostoucí panikou, kvůli níž by mohla spadnout do vody. S panikou, která by ji mohla stát život.

Dostává se až k nízkým prknům, jež uzavírají východ z přístřešku. Přišel ten nejhorší okamžik. Nyní se musí ponořit pod hladinu, protlačit se neznámem, probojovat se spleť plevele a vyplavat ven. Ví, že pokud o tom bude ještě okamžik přemýšlet, nedokáže se pohnout. A tak se v jediném náhlém zoufalém pohybu ponoří. Když je pod hladinou, je to horší, než co dokáže snést. Ztratí rovnováhu, propadne propletenými šlahouny a podklouznou jí nohy, takže zmizí v kalné temnotě. Zareaguje tak, jak se vždy obávala. Živě si to představovala v nočních můrách. Nadechne se. V nehlučném výkřiku hrůzy jí voda proniká až do plic. Tilda cítí, jak se čas zastavil. Rozum jí říká, že musí vstát, vynořit se, musí se tlačit nahoru, chytit se něčeho, nadechnout se vzduchu. Instinkty jí říkají, aby bojovala, mlátila kolem sebe, vše kolem svírala a drápala nehty. Ale temnota je lákavá a ticho svůdné. A pevně ji svírá chlad, proniká jí až do morku kostí, otupuje jí vůli i tělo.

1

SEREN

Vše je temné. Požehnaná noc. Mou mysl, osvobozenou od světla a neklidného zraku, probouzí vítr kvílící venku. Zvuk vytváří v mé mysli obrazy. Vidím stromy pohybující se v bouřlivém vzduchu. Vrba a líska při tanci napínají své kořeny. Bříza a jasan se klaní mocné síle z oblohy. Ale dub se nepodvolí. Stojí tvrdohlavě a pevně. Raději se zlomí, než aby ohnul hřbet. Má mysl je jako vrba, ohýbá se a vlní. Mé srdce je jako suk dubu. Ať se pokusí mě zranit. Jen ať si to zkusí.

TILDA

Nohy nacházejí pevnou půdu, dupou po zaschlém blátě. Běžecké boty na tvrdé zemi. Nádech. Výdech. Nádech na druhý dopad levé nohy. Výdech na druhý dopad pravé. Prodloužit krok, o pár centimetrů, nic víc. Tempo, rytmus, běh, krok, poezie pohybu, námahy.

Tilda běh miluje. Potřebuje ho. Její styl je volný, plynulý, prostý, ale silný a cílevědomý. A s každým krokem nechává svou mysl, aby bubnování nohou překryla kyprými,

šťavnatými vizemi – představami, které nasbírání na dobu, kdy se vrátí domů, jako úrodu z jantarové podzimní krajiny, jíž utíká. Tímto způsobem vytvořila všechny své nejlepší práce. Běh nabíjí její tělo i mysl. Když neběhá, myšlenky jí kvasí v hlavě, kvasí a utiskují se navzájem. Jsou potenciálně úrodné, ale nestabilní. Příliš mnoho materiálu na to, aby se dal využít jako jednotlivé umělecké nápady. Vybíhá z lesa a sleduje úzkou stezku mezi stromy a přes otevřená pole.

Dech, tempo, dech, tempo. Srdce tluče do žeber. Plíce jsou výkonné, vytrénované, silné. Tráva se rozhrnuje, natahuje. Výhled je povznášející. Bujná, přepychová, sametová tráva. Zelená je barva života.

Levou nohou došlápne na kamínek a její mysl se z meditativního stavu na okamžik vytrhne. Rytmus se naruší. Studený vzduch ji štípe vzadu v krku. Den je chladný, ale suchý. Léto se chýlí ke konci, ale krajinu ještě neovládlo podzimní tlení. Pach plísně je stěží rozeznatelný a jen občas jí pod nohama zakřupají prasklé skořápky. Ještě jeden úplněk, a dny se zkrátí a stíny prodlouží.

Tildiny dlouhé nohy uhánějí přes louku k živému plotu. Najde úzkou mezeru a protáhne se skrz. Vlastní dech jí zní hlasitě v uších, když se zastaví, aby podlezla pod ostružiním. Ven vystřelí veverka a s rozevlátým ocasem vyběhne na nejbližší strom. Tilda utrhne lesklou ostružinu a hodí si ji do úst, pak pokračuje dál po nyní známé klikaté cestě mezi zanedbanými lískami a trnkami. Nakonec je zase na otevřené louce, u jezera. Ústa jí zvlní úsměv tak bezděčný jako škytavka. Pokaždé když tudy běží, si připomene, jak ji přitahuje to, čeho se bojí. Hluboká voda je noční můrou z jejího dětství, ze které nikdy nevyrostla. Nedovede si představit nic, co by ji přimělo sejít z cesty a tu hedvábnou hladinu narušit. A přesto tam ráda běhá. Ráda je tak blízko. Ta hrůza i krása ji fascinuje. Pokaždé se svému strachu

trochu směje. Je to vzrušující jako dívat se na horor. Připomíná jí to, jaké to je žít. A jak blízko je smrt. Jakákoli smrt. Jeho smrt.

Na to teď nesmím myslet. Nesmím zaváhat. Přidej. Zrychli. Nohy a paže si navzájem pomáhají. Lýtkové svaly se napínají, ignoruj to. Běž, holka, běž. Hbitě. Rychle. Jistě došlapuj. Vidím tě, čekající vodo. Vidím tě. Ještě jeden a půl kilometru. Pak se otočím domů.

Domů. Ačkoli to slovo v duchu vysloví, stále je pro ni těžké si pomyslet, že ta chatka je něco víc než jen místo, kde bydlí. Protože co je to domov? Zajisté je to víc než jen pár pokojů, střecha a adresa? Domov znamená, že někam patříte. Znamená teplo, bezpečí, společnost. Lásku. Když Mat zemřel, tohle všechno zemřelo s ním. A tak se nyní vrací do chaty. Je to místo, kde teď přebývá. Bydlí tam už měsíc. Téměř. Je to místo, kde musí žít. Kde bude pracovat. Kde prostě bude. Domov je víc, než si může přát. Prozatím.

Dnes neoběhne celé jezero, ale otočí se a podruhé mine kostel svatého Cynoga a starou školu. Kostel je pevný, normanský, hranatý a mohutný, stavěný tak, aby odolal času a vlhkosti stoupající z jezera. Vedlejší hřbitov je udržovaný a stále se tam pohřbívá, i když je tam i pár starých náhrobků, které se naklánějí a tím prozrazují své stáří.

Jako hlouček shrbených starých mužů, kteří klábosí po několika pintách.

Budova staré školy tam vůbec nezapadá. Ztvárnění představy dokonalosti 19. století, okna se sloupky, nízkými okapy a venkovským kouzlem. Už to není škola, ale útulný domov očividně zaníceného zahradníka. Tilda běží kolem po stezce, která se o kousek dál napojuje na větší cestu. Křížuje úzkou silnici, po níž budou o víkendech přijíždět k jezeru davy návštěvníků, a opírá se do prudkého kopce směrem k chatě.

Ty Gwyn je skromná chatka zemědělského dělníka vybudovaná vysoko na kopci. Výstup k ní je náročný. Stojí tam pevně a vážně a vždy maličko namyšleně, jako by si ten výhled užívala a smála se funícím lidem, kteří se trmácejí k jejím modrým vchodovým dveřím. Nabílený kámen září v podzimním slunci v ostrém kontrastu s blednoucími barvami horských pastvin, zatímco břidlicová střecha dokonale odpovídá kamenným zídkám, které lemují zahradu. Udýchaná Tilda otevírá západku dřevěné branky na konci hrbolaté stezky a zase ji zavírá, aby dovnitř nevtrhly zvědavé ovce. Připomíná si, že si jednoho dne bude užívat péči o skromný trávník a květinové záhony a že bude zachraňovat zanedbané rostliny. Jednou. Kolem domku vede k zadním dveřím stezka z hrbolaté kamenné dlažby. Odemká je masivním klíčem, který schovává pod květináč s tymiánem. Uvnitř není o moc tepleji než venku, ale z běhu je tak rozehrátá, že jí to nevadí. Vytahuje žaluzie, aby do pokoje s nízkým stropem vpustila nový den. Pak na rozpálenou plotýnku kamen rayburn staví plnou konvici. Ta stará potvora se zahřívá tak pomalu, že bude nějakou dobu trvat, než se voda začne vařit. Za těch několik krátkých týdnů, které tu prožila, si už vytvořila pár zvyků. Opakování jednoduchých úkonů přináší určitý klid. Rituály jsou ujišťující. Rutina proměňuje nové ve známé, mysl je díky ní cílevědomější, a tak zůstává méně prostoru nevídaným pochybnostem a obavám. Z lednice bere mléko, nalévá si sklenici a pije ji vestoje opřena o dřež. Cítí, jak se jí srdce po té námaze začíná zklidňovat. Mléko ji současně osvěžuje i chladí. Mrkne se na kuchyňské hodiny a všimne si, že se zastavily.

Další vybitá baterie. Tolik k levným značkám.

Tilda si zuje botasky a zamíří do maličké koupelny v patře. Sprcha je stará a náladová, a když ji pustí, jen neslibně

prská. Nechá vodu plivat, stáhne si čepici a běžecké oblečení a poté si zručně rozplete těžký cop, do kterého si zpletla vlasy. Zrcadlo se začíná zamlžovat, takže její odraz je ještě sinalejší než obvykle. Otře sklo a podívá se na tu bledou mladou ženu, která jí pohled opětuje. Odraz zastírá vířící pára.

Mohla bych se vytrazit úplně. Nevyžadovalo by to žádnou námahu. Prostě bych se každým dnem dál vytrácela.

Vstoupí do sprechy a nechá se omývat horkou vodou. Téměř bílé blond vlasy uhladí voda a ztmaví je do cínova. Plet jí zrůžoví. Nikdy v životě nebude červenější a neprůhlednější. Měla se narodit s návodem k použití: pro zviditelnění použijte teplou vodu. Její matka jí jednou řekla, že když svou dcerku poprvé držela v náručí, pochybovala, že by něco tak křehkého, s tak tenkou kůží, tak zdánlivě nehmotného mohlo přežít. Ale Tilda jí ukázala, že opak je pravdou. Vyrostla z ní vysoká a silná žena. Dokázala jí, že se mylila. Jako v mnoha dalších věcech.

Než se oblékla a usušila si vlasy, takže jí visely rovné a volné jako křišťálová záclona přes celá záda, den už se úplně probudil. Vezme si hrnek čaje a vstoupí na malou terásku z mechem porostlých kamenů před vchodovými dveřmi. Ten výhled jako obvykle připomíná hluboký nádech čistého kyslíku.

Právě proto jsme ho koupili. Kvůli tomuhle.

Rovná část zahrady sahá jen pár metrů daleko ke kamenné zídce, která ji odděluje od závratného svahu dolů do údolí. Krajina náhle klesá, takže Tilda zírá dolů na husté mlází – stále spíš zelené než zlaté – a dál na pruh polí kolem jezera. Voda je dnes ráno lesklá a klidná, nenarušuje ji vánek ani lidé, jen pohyby rodinek vodních ptáků, které se tam zabydly. Za jezerem se zvedají Brecon Beacons, prastarý horský štít chránící před prudkým

počasím a lidmi ze západu. Když s Matem tu chatku objevila a přesně na tomto místě stáli poprvé, chytili se za ruce a mlčky se na sebe zubili. Oba okamžitě věděli, že tady zahájí svůj společný manželský život a budou tady žít a pracovat.

Až na to, že osud s nimi měl jiné plány.

Nějaké neviděné nebezpečí vyleká tři havrany a oni s máváním a krákáním vyletí ze svých hřadů. Ten zvuk je ostrý a kousavý a u Tildy vyvolá bouřlivou reakci. Vrací se do okamžiku Matovy smrti s takovou brutální rychlostí a tak živými barvami, až ty srdceryvné vteřiny znovu prožívá. Už není na zahradě pod zářijovým sluncem, ale zpět v autě, v Matově autě, na cestě domů z jejich líbánek. Na čelní sklo dopadá prudký déšť, kolem se míhají rozmazaná světla dopravy na dálnici. Ona tehdy řídila a ucítila náhlé zatažení za volant, když píchla pneumatiku. Ona zpomalila a zastavila na krajnici. Mat vystoupil a obešel auto, aby se na pneumatiku podíval. Nyní ho v duchu vidí v té kruté vzpomínce. Zastavil se, aby se podíval okénkem dveří u řidiče. Rysy mu rozmazal déšť, který ho zmáčel a bušil na sklo. Otevřel ústa. Mluvil, snažil se jí něco říct, ale byl tam příliš velký hluk. Neslyšela ho. Ukázal dopředu, k okraji silnice. Otrěla rukou vnitřní stranu okénka a zamračila se na něj, snažila se přijít na to, co říká. A pak byl v jediném okamžiku pryč. Zmizel. Nikdy si nedokázala vzpomenout na víc než jen barvu toho nákladního auta, které ho smetlo. Později jí řekli, že bylo prázdné, vracelo se na kontinent po dlouhé cestě. Řidič nebyl nedbalý, ale nebyl tak obezřetný, jak to rychlost a povětrnostní podmínky vyžadovaly.

Tilda zavrtí hlavou, protře si oči, zalapá po dechu z bolesti toho výjevu, ze znovuprobuzeného uvědomění, z utlačující tíže zármutku. To vše ji tvrdě zasáhlo už stokrát.

Zase. Zase. A jak dlouho ještě? Je to víc než rok, a pořád je to pokaždé tak jasné a násilné jako poprvé. Zlepší se to někdy? Bude to tak nesnesitelné navždy?

Ještě chvíli nechá oči zavřené. Když je otevře, ucukne před září slunce. Zbytek čaje vylije do květináče s pelargonii, otočí se na patě a vrátí se do chatky. Uvnitř jí krabice v úzké chodbě, v obývacím pokoji a vlastně po celém domku připomenou, že stále ještě má co vybalovat. Nedovede si představit, co všechno má, že to zaplnilo tolik krabic. Ještě jí nic z toho nechybělo, i když brzy bude muset najít zimní kabát a nějaké teplejší peřiny. Chatka je pro ni víc než dost velká, ale pokoje jsou malé a nedají se pohodlně využívat, když jsou stále plné krabic. Tilda ví, že ji ta práce nebude bavit, ale bude se cítit líp, až bude hotová.

Jako návštěva zubaře nebo vyplňování daňového příznání.

Slyší, jak jí otec obojí jemně připomíná. Její rodiče ji budou brzy chtít navštívit. Budou se chtít přesvědčit, že je v pořádku. Že se zabydlela. Do té doby musí vybalit i poslední knihu, aby matka nevrátila hlavou a nešpulila rty.

Brzy, ale ne hned. Dnes začnu pracovat. Doopravdy pracovat.

Malá přistavěná kůlna se celá léta používala jako garáž, dokud chatku nekoupila Tilda s Matem. Bylo poměrně snadné vyměnit dveře – vsadit posuvné skleněné, aby dovnitř proudil dostatek přírodního světla –, vymést, připevnit police, přivést nádoby na jíl a lazury, velký dřez, pověsit další svítidla a pořídit malá kamna na dřevo a samozřejmě vypalovací pec. Tilda si tu železnou pec obezřetně prohlíží, přemýšlí, jak dlouho bude trvat, než bude připravená na vypalování. Ve staré dílně, předtím než vůbec přemýšleli o tom, že se do Walesu přestěhují, s Matem tolikrát seděli jako na trní a čekali, až ta věc dostatečně vystydne, aby ji

mohli bezpečně otevřít a odhalit úspěšný – nebo neúspěšný – výsledek vypalování. Při více než tisíci stupních Celsia v rozpálené hrnčířské peci by se lidská ruka už za několik vteřin spálila na kost. Tak děsivé teploty jsou nezbytné pro vyvolání žádoucích chemických reakcí v glazuře, aby se mdlý prach proměnil v zářivě jasné a okouzluující barvy. Tildu nikdy nepřestalo ohromovat, k jakým změnám dokáže v tom žáru dojít. Proces vypalování jílu v takovém ochočeném drakovi je nadčasovou a tajuplnou alchymií. Surovou hlínu vydolují ze země, pak ji zpracují a prohnětou, poté ji hladí a tvarují, dokud ji nepřesvědčí zaujmout tvar, který vyhovuje řemeslníkovu přání. Dílo je pak podrobena přežahu, po kterém je křehké a připravené na glazuru. Tyto kouzelné prášky smíchané s vodou v tisících variacích – o hrnek víc oxidu antimonitého, o špetku méně chromu nebo o lžici víc kobaltu než manganu – lpí na povrchu keramiky a čekají na nezbytný oheň, který podnítl jejich proměnu z housenky v motýla. Každý okamžik otevírání pece je nabitý očekáváním a nadějí, je to příležitost, která odhalí výsledky týdnů práce, přemýšlení a tvoření. Je to okamžik pronikavé agónie stejně intenzivní, jako je žár v samotné peci.

No, Mate, aspoň už tě nečeká žádné nepovedené vypalování. Budu se s tím prostě muset vyrovnat sama, že?

Na jednu stranu Tilda věří, že by to mohlo být snazší. Bude snazší nemuset snášet nejen své zklamání, ale i to Matovo. Až příliš dobře si pamatuje chvíle zoufalství ze ztráty měsíců práce, když se glazura nezachovala tak, jak by měla, nebo když jeden kus vybuchl a vše kolem zničil.

A nyní musí začít znovu. Musí najít tempo a rytmus práce, se stejnou jistotou, s jakou nachází tempo a rytmus běhu. Vyhrne si rukávy a ze zelené plastové nádoby pod dřezem vezme hrudku hrnčířské hlíny. Tu hladkou těžkou

hroudu hodí na dřevěný stůl a začne ji hníst. Dovoluje, aby jí opakující se mnutí mazlavé hmoty uklidnilo mysl. Zvedá hlinu a čím dál větší silou ji hází zpět na lavici, cítí, jak se konzistence hmoty v jejích dlaních mění, materiál začíná povolovat. Zvednout a praštit. Zvednout a praštit. Tlouct, otočit, nabrat, zvednout a praštit. Tupé údery těžké hlíny jsou s každým soustředěným odhodlaným pohybem hlasitější.

2

TILDA

Když Tilda sleduje stezku kolem horní části jezera, svítí mírné světlo úsvitu. Přesto jako vždy nosí své ochranné tónované čočky. Dnes ráno z hladiny vody pomalu stoupá mlha, tlumí zvuky a rozmazává obrysy stromů, kolem kterých běží. V pološeru sotva rozezná mlhavou siluetu chatrného starého přístřešku na lodku na horním konci jezera. Všechno je rozmazané a nejasné. Na černou čepici a dlouhý světlý cop, který se při běhu houpe, se usazují malinké kapičky. Mrkne se na zápěstí, aby si na speciálních hodinkách zkontrolovala tempo. Ke své rozmrzelosti zjistí, že přestaly fungovat. Zastaví, každý její těžký výdech rozhání mlhu. Ty hodinky byly dárek od Mata. Opravdové běžecké hodinky pro opravdového běžce. Tilda do nich tuká, mračí se, ale ručičky tvrdohlavě stojí a maličký ciferník se odmítá pohnout.

Říkala jsem mu, že jsou příliš složité. Tolik součástek, které se mohou rozbit.

Až na to, že se nikdy dřív nerozbily, ani jednou za celé dva roky, co je používala. Vždy ukazovaly přesný čas a stopky pilně zaznamenávaly její pokroky. Až dodnes. Nyní jsou mrtvé. Tilda pevně zavře oči a připraví se na další flashback, další živý záblesk Matovy smrti.

Ne. Ne zase, ne dnes, ne tady venku. Prosím.

Otevře oči. Mlha krouží kolem ní, ale tentokrát nepřichází žádná srdcervoucí vize. Předkloní se a znovu rychlým tempem vyběhne. Když doopravdy vysvitne nový den, odhalí se větší část jezera. Mlžný opar se zvedne a odkryje hedvábný povrch lesknoucí se v podzimním slunci. Opět ji mrazí z toho, že běží jen kousek od vody. Jako by jí častý pohled na vodu a dusání tak blízko u břehu pomáhaly ovládnout strach z hlubin. Zkrotit její fobii. Ano, je to fobie, v tomto ohledu si nedělá žádné iluze. Její otec se vynasnažil, aby jí pomohl. Ze školy nosila poznámky: Tilda odmítá ponořit byt jen nohu do plaveckého bazénu. Tilda se musí naučit plavat, ale nemůžou ji přimět opustit šatnu. Matka jí hubovala, dobírala si jí a pro takové hlouposti neměla pochopení. Otec se rozhodl, že se s tím pokusí něco udělat. V sobotu ráno proto jezdili do místního bazénu. Seděli spolu na dřevěné lavičce u dětského bazénku, ona v nevhodně veselém kostýmu a pevně nafouknutých rukávcích, on v kostkovaných béžových šortkách, s odhalenou chlupatou hrudí a bledým břichem. Pevně jí sevřel ruku.

„Není čeho se bát, králíčku. Jsem tady. Nedovolím, aby se ti něco stalo. Je přece úplně mělký. Můžeš přejít po dně z jedné strany na druhou. Co kdybychom to zkusili? Jenom malou procházku, hm?“

„Ale ta voda...“ Tilda v osmi letech nedokázala nikomu vysvětlit, co cítí. Ani tak se nebála, že se utopí, šlo o samotnou vodu. O její vzhled. O to, jak se hýbe. O ten pocit, když se jí otírala o nohy, narušovala její rovnováhu, hrozila, že ji převrátí. A co pak? Nikdy nedokázala ponořit hlavu pod hladinu, dokonce ani ve vaně. Co by udělala, kdyby se najednou ponořila? Jen při tom pomyšlení se musela ostře nadechnout. Bylo by to jako smrt, tím si byla jistá, jako by vás smrt spolkla, jako tiché místo bez vzduchu. Lidé tam nepatří. Voda je pro ryby.

„Tati,“ pravila nakonec, „já nejsem ryba.“ To bylo to nejlepší, co dovedla říct.

Podíval se na ni s pozdviženým obočím, mírně se zasmál a poplácal ji po ruce.

„Ne, maličká,“ souhlasil. „Nejsi ryba.“

Plavat se nikdy nenaučila, a ani její otec, ten nejtaktnější muž, jakého kdy poznala, nedokázal skrýt svůj úžas nad tím, že se rozhodla bydlet tak blízko u jezera.

Ach, co neuděláme pro lásku.

Dnes si užívá, jak jí blízkost nebezpečí a překonaný strach dodává sebevědomí. Utíká a o kousek dál zaslechne hlasy. Tlumí je mlha, ale zřejmě jsou zvýšené a rozzlobené. Zpomalí tempo a napne oči do šera. Při ranním běhu kolem jezera ještě nikdy nikoho nepotkala. Hlasy přicházejí z pole po její levici. Poznává dva muže, oba nadávají, ale nezdá se, že sobě navzájem. Náhlé vyštěknutí odhalí terč jejich vzteku. Tilda doběhne k přerušovanému živému plotu. Sotva se skrz plot prodere, vidí, jak vyšší z mladíků ušetřil druhý silný kopanec hubenému šedému psovi se zacuchanými chlupy, který se před ním krčí na zemi.

„Hej!“ vykřikne, než se stihne zamyslet, jestli je moudré postavit se dvěma rozzlobeným cizím mužům, když je tam sama. „Přestaňte s tím! Nechte toho chudáka být.“

Muži vzhlédnou a spatří, jak se Tilda vynoří z mlhy. Její příchod je zaskočí, ale zírají jen okamžik. Své překvapení brzy překonají.

„Co je vám po tom?“ zavrčí ten menší.

Když Tilda přijde blíž, spatří, že psovi teče z tlamy krev. Třese se strachy a nemůže utéct, protože jeden z mužů drží řetěz, který má připevněný k obojku.

„Proč mu ubližujete? Co udělal tak hrozného?“

„Je k ničemu,“ řekl Tildě ten, který psa kopal. „Nedělá, co má.“

„A co má dělat?“

Muži si vymění pohledy a Tilda si uvědomí, že ať už tam ti dva provádějí cokoli, určitě nemají svolení majitele pozemku.

„Lovíte tady lišky?“ zeptá se, i když ví, že to nemůže být pravda.

„To sotva!“ ušklíbne se menší muž. „Tahle čubka neumí chytit ani rýmu, natož lišku.“

„Je to lurcher,“ poukáže druhý mladík, jako by to něco vysvětlovalo. Když na ně Tilda dál nechápavě zírá, pokračuje. „Má chytat zajíce.“

„Zajíce. Ale... proč?“

V tu chvíli oba muži ztratí trpělivost. „Podívejte,“ řekne ten bližší, „nic vám do toho není, jasný? O psech nevíte vůbec nic.“

„Vím, že je nic nenaučíte tím, že jim vykopete zuby,“ řekne Tilda a založí si ruce v bok.

Vyšší muž trhne za řetěz a donutí psa, aby se postavil na roztřesené nohy. „Dělej,“ řekne svému společníkovi, „jdeme. Pitomá čubka!“ štěkne a Tilda si nemůže být jistá, jestli myslí psa, nebo ji. To nebohé zvíře se ohlédne, když ho táhnou pryč. Z tlamy jí pořád teče krev, jak ji kopli, a také výrazně kulhá. Na Tildu je pohled na takové utrpení příliš.

„Počkejte!“ zavolá za nimi. „Jestli ji nechcete, vezmu si ji já.“

Muži se zarazí a otočí. „Co byste s ní dělala? Proč bysme vám ji měli dávat?“

„Říkali jste, že je k ničemu... při lovu. Musí být drahé takového psa krmit. Zbavím vás jí.“

„Jo? Za kolik?“

„Cože?“

„Kolik nám za ni dáte? Je z dobrého chovu. Víte, pracovní lurcheri jsou drahý.“

„I neužiteční?“

Oba muži se zamračí a už se mají k odchodu. Tilda utíká za nimi a dostihne toho vyššího, který drží vodítko. Instinktivně mu položí ruku na paži.

„Podívejte, nemám u sebe žádné peníze. Ale dám jí dobrý domov. Ušetřím vám výdaje za krmivo. A za veterinu.“

Mladík se jí podívá na ruku a spatří hodinky.

„Vezmu si za ni tohle,“ řekne.

„Moje hodinky? Ale ty jsou...“ chce říct *rozbité*, ale pak si všimne, že ručičky se hýbou. Zase fungují. „... dárek od mého manžela.“

Muž pokrčí rameny. „Chcete toho psa nebo ne?“

Zaváhá jen na okamžik, pomyslí na Mata a na to, jakou měl radost, když pro ni ty hodinky sehnal. A pak ví, co by chtěl, aby udělala. Stáhne si hodinky ze zápěstí, předá je a vezme si řetěz dřív, než by si to ten muž mohl rozmyslet. Jemně zapíská, aby psa povzbudila, aby šel s ní, a uleví se jí, když vedle ní kulhá docela ochotně. Uvědomuje si, že ji muži pozorují, když se snaží psovi pomoci přes nízkou část živého plotu a zpět na stezku. Dech se jí zklidní, až když uslyší, jak dupou přes pole opačným směrem.

Trvá celou věčnost, než dojdou domů, protože pes je zraněný, bolavý a podvyživený. Tildino běžecké oblečení nestačí na takový chlad bez tepla, které by vytvořila fyzickou námahou, takže než dorazí do chatky, ona i její nová spolubydlící se celé třesou zimou. Pes ji povolně následuje dovnitř. Teprve nyní si Tilda uvědomí, že se nezeptala, jak se jmenuje. Nenajde ani žádnou známku na řetízkovém obojku, který fenku začal odírat. Sundá jí ho.

„Jak ti budu říkat, ty psisko? Jsi vyzáblá. Jenom kost a kůže a celá šedá a štrapatá. Už vím, Thistle! Ano. To ti bude slušet. A co by sis dala k snědku, Thistle? To by mě zajímalo, co lurcherů jedí.“

Bylo zvláštní slyšet vlastní hlas v domě, ve kterém byla vždy sama. Zvláštní, ale příjemné. Donese misku mléka a pes jí věnuje pohled, kterým jednoznačně řekne *já nejsem kočka*, ale i tak ho vypije. Tilda do misky na cereálie vyklepne plechovku s tuňákem. Pes ho za pár vteřin zhltně. Když Tilda vidí, jak hladově olizuje prázdnou misku, připomene si, že brzy bude muset nakoupit další zásoby. Bez auta to není snadné.

Když Tilda své rodiče informovala, že chce bydlet v chatce bez Mata, bylo auto právě to první, co její matka nadhodila.

„Jak můžeš bydlet na tak odlehlém místě, když nechceš řídit? Neblázni, Tildo, to prostě není rozumné. Jak budeš nakupovat?“

„Ve vesnici je pošta a obchody.“

„Nemůžeš žít o konzervách a čokoládě.“

To se pleteš, matko.

Thistle se postaví na hubených nohou a s hlavou na stranu Tildu zvědavě pozoruje.

„Dobře, asi ti budeme muset sehnat pořádné krmivo. Později se podívám na internet a zjistím, jestli tu je supermarket, který doručuje, ano? Později. Teď musíme zatopit.“

Tilda otevře dvířka rayburnu a prohrábne doutnající uhlíky uvnitř. Z košíku vezme poleno a strčí ho dovnitř. Následuje hodně kouře, ale velmi málo tepla. Zavře dvířka kamen, stáhne polštář z jedné kuchyňské židle a zavolá na fenku, aby si na něj lehla. Polštářek je ale příliš malý. Nehledě na to, jak těsně se Thistle stočí, stále jí nohy visí přes okraje na studenou podlahu v kuchyni.

„Teď se kvůli tobě cítím provinile. Copak nevíš, jaké máš štěstí? Nemám čas kolem tebe běhat. Mám práci. Musím přichystat dílnu. Začít vyřizovat objednávky.“ Pes ji pozoruje s žalostným výrazem.

Tilda s povzdechem z rohu místnosti přitáhne elektrický přímotop a umístí ho nedaleko psího pelechu. Zapne ho a očekává radostné světlo a mírný teplý vánek. Místo toho se ozve nervydrásající rána a všechna světla zhasnou.

„Sakra!“

V šeru v hale mhouří oči na prastarou pojistnou skříň. Je to změř kabelů a zaprášených součástek, ale nakonec najde hlavní pojistku. Zapne ji a světlo se rozsvítí.

Tilda se celkem spokojeně vrátí do kuchyně.

„Tak,“ řekne psovi, „a teď musím jít do dílny. Ty si budeš muset vystačit s rayburnem. Ten přímotop už nebudu riskovat.“ Když zamíří ke dveřím, bolestně si uvědomuje, že ji sleduje pár hnědých očí.

Nebude jí smutno? Neměla bych ji vzít s sebou? Nebud' dětinská.

„Za pár hodin se vrátím,“ zavolá na Thistle s rukou na klíce dveří. Už se chystá vyjít ven, ale vtom se ozve druhá hlasitá rána a elektrina opět vypadne.

„Zatraceně! Zase?“ Otočí se a rázně projde kuchyní. Nevidí, že se Thistle zvedla ze svého polštářku, a narazí do ní. Klopýtne a kolenem narazí do sedáku dřevěné židle. „Zůstaň na místě! Au, sakra.“ Kleje dál, těžce se posadí na podlahu a přitom si svírá koleno. Fena je zpět na svém polštářku a snaží se být téměř neviditelná. Tilda se zase cítí provinile, že se na ni tak obořila. Spolkne vzlyk a pevně zavře oči. Pokud si teď dovolí plakat – doopravdy plakat –, znovu ji pohltí zármutek.

Přestaň se litovat, Tildo Fordwellsová. Vstaň, holka. No tak vstávej!

Otře si rukávem obličej a vstane. Dovolí si dva hluboké nádechy a pak znovu otevře oči. Thistle po ní pokukuje zpod rozčuchaného obočí. Tildě je psa líto. Pomalu se ke

střapaté feně přesune, dřepne si vedle ní a jemně ji pohladí po hlavě a po uších.

„Je mi to líto. Ty chudinko. A pořád ti krvácí tlama. Víš ty co? Postavím na kamna konvici, uvařím si čaj a budu mít trochu teplé vody, abych ti mohla omýt tvář. Pak zavoláme elektrikáři. Mobil tady nahoře možná nefunguje, ale pevná linka jo. To je ta výhoda starých telefonů, které nemusí být zapojené do elektřiny. Co ty na to? Připadá ti to jako dobrý nápad? Možná si k tomu čaji dám i pár sušenek. Mohla bys mi s nimi pomoci.“

Thistle odpoví slabým, ale přátelským vrtěním ocasem. Ten pohyb rozvíří malé obláčky prachu, které tančí v úzkém pruhu slunečního světla, jež dovnitř proniká oknem.

„Kdo vůbec potřebuje elektrická světla, že? Já ne. A ty už vůbec ne,“ rozhodne Tilda a uvědomí si, jak uklidňující je cítit pod prsty psí srst. Pustí se do práce a začne dosahovat klidu, který přichází z pomalého obnovování pořádku, z plnění malých životních úkolů, jež usnadňují plynutí času. Když se konečně postará o psa, uloží ho a zavolá elektrikáři, vyklouzne z domu do své keramické dílny.

SEREN

Slunce šlo spát a vrhání stínů přenechalo pochodním, které jasně září v tichém večeru. Z místa, kde sedím, u dveří do svého malého domku u jezera, mám nerušený výhled na crannog. Ten malý ostrůvek sedí na hladině, jako by ho tam drželo kouzlo, vznáší se, jako by váhu síně a dalších budov podpírala nějaká neznámá síla. Ve skutečnosti to je pevná věc. Nestvořilo ji kouzlo, ale tvrdá dřina, pot

a námaha. Nad hladinou se vlastně vůbec nevznáší, ale pevně stojí na vrstvách kamení a dřeva, které na místo celé měsíce naváželi, aby podle návrhu chytrých, ctižádostivých mužů ostrůvek vybudovali.

Dnes zapálili víc pochodní než obvykle, aby lépe osvětlili cestu do dlouhé síně. A také aby lépe vynikla paráda, kterou budou mít přítomní na sobě. Jak se lidé chápou příležitosti honosit se svým drahým oblečením a křiklavými šperky. Předstírají, že pospíchají za knížetem, aby mu projevili svou podporu a vyslechli každé jeho slovo. Ve skutečnosti jejich věrnost není tak velká jako jejich maršivost. Není samotný crannog ukázkou pýchy? Že člověk dovede stvořit ostrov? Nestačí mu postavit si síň a kovárnu a domy na břehu, musí si vybudovat vlastní ostrov, musí sedět nad hladinou, jako by přemohl živly a on sám mohl postavit neskutečně těžké budovy nad hlavami úhořů a ryb. Jako by jeho nohy byly příliš jemné a urozené na to, aby šlapaly po hrubé zemi.

Samotné jezero je dnes večer klidné. Malicherné události v životech těch, kteří pobývají v jeho okolí, ho neobtěžují. Vítr může vybičovat jeho hladinu do ostrých vln. Mráz ho může pokrýt křehkým ledem. V létě může ranní slunko z jeho hladiny zvednout mlhu. Ale lidské šplouchání a plácání je jen pomíjivým vyrušením. Kníže Brynach se považuje za vládce této země, a možná to tak je, ale on vodě v jezeře nepanuje o nic víc než hvězdám na obloze nebo hromobití v oblacích. Nehledě na to, kolik crannogů postaví.

Nyní pospíchají na shromáždění, dychtí po těch nejlepších místech, dost blízko u ohně, aby byli osvětlení a byli vidět, ale ne tak blízko, aby se museli zbytečně dusit kouřem. Navzájem se vřele uvítají, ale za zády se jejich úsměvy mění v úšklebky. Kníže má svůj královský dům, svůj plovcoucí palác a ten přitahuje ambiciózní muže, stejně jako

plamen láká můry. Je jeho vlastní vinou, že je obklopený muži, kteří by stejně ochotně bojovali proti němu jako za něj. Je to dobrý kníže s dobrými úmysly, ale občas nechce vidět pravdu. Nad jeho očima vám roztaje srdce. Má je tmavé jako rašelinu a poseté zlatými tečkami. Jejich pohled je pevný, ale nevidí proradnost kolem. Musím mu ji ukázat já.

Nespěchám. Počkám, až se vybouří a usadí. Netoužím sledovat zdvořilosti. Noc chladne a já jsem vděčná za kabát a čelenku z vlčí kůže. Můj příchod do společnosti knížete pokaždé vyvolá neklid. Pohled na mě jim připomíná věci, kterým nerozumí. Věci, jichž se bojí, ale přesto je potřebují. Dnes se ale nesmím představit jen jako věštkyně Seren, jako ta, která žije v ústraní. Sama. Dnes večer musím předstoupit před svého knížete a přimět ho, aby mne vyslechl. Všichni mě musí vyslechnout. Jsem Seren Arianaid. Seren, kterou povolala Afanc. Jasnovidka Seren. Čarodějnice Seren. Světlé vlasy mám pod vlčí maskou propletené zářivě zeleným rákosím ze břehu jezera. Pod jemnou zvířecí kožšinou jsem nahá až na krátkou vlněnou tuniku a koženou zbroj, stříbro na hrdle a zápěstích a obrazy na svém těle. Nohy mám bosé, ale mé kroky zní chřestěním nákotníků z kostí a škeblí. U pasu mám zavěšený nůž. Namalovala jsem si oči, aby obzvlášť vynikla jejich skelná bledost, a na obočí a tváře jsem si nalepila brouččí křídla, která se budou třepetat a lesknout v záři ohně, až budu procházet kolem. Podívají se na mě a budou se bát. A ten strach je přiměje poslouchat. Než vyjdu z bezpečí svého domova, vkročím do jezera a dovolím mu, aby mi jemně omylo nohy. Potřebuju klid vody, abych si udržela chladnou hlavu. Toto není chvíle, kdy bych se měla řídit svými city. Když mě moje matka učila chování šamana a dovednostem čarodějnice, velmi často mě plísnila za nedostatek sebeovládání.

Rychle a tiše přecházím ze svého domku k dřevěnému chodníku. Většina lidí už přešla přes vodu na crannog, takže si mě osamělý strážný obezřetně prohlíží. Je jediný, kdo si na úzkém dřevěném chodníku, který spojuje ostrov s břehem, všiml mého příchodu. Když mě spatří, vyleká se, zírá a pak rychle odvrátí zrak. Tak lidé na to, jak vypadám, reagují běžně. Alespoň se nemusím představovat. Beze slova ustoupí stranou a nechá mě projít. Menší budovy jsou tiché – kovárna, stodola a dům s kravínem –, všichni jejich obyvatelé odešli zaujmout svá místa v síni. Koně knížete odpočívají ve stájích, dlouhorohý býk dřímá se skloněnou hlavou, unavení pracovní psi ani nezaštěkají. Čekám před síní a poslouchám. Statečný kapitán Hywel Gruffydd je na zadních, štěká na shromážděné slova na uvítanou, připomíná jim velikost jejich panovníka, informuje je o nedávných ziscích území nebo o postavení knížete a vybízí je, aby salutovali jeho moudrému vedení a odvaze. Jeho slova podnítl přirozený jásot. Hywel se odmlčí, i za těžkými dubovými dveřmi si dovedu představit, jak se svým širokým pozadím usazuje po pravici svého pána, dle svého zvyku přesouvá váhu ze strany na stranu, aby ulevil bolesti ve své tloustnouce noze. Už není bojovníkem, jakým býval, ale jen hlupák by mu tu skutečnost připomínal. Nyní postupně vstávají lidé, kteří přišli s otázkami nebo spory, sváry o dobytek, nedodrženými sliby, obviněními z krádeže či žádostmi o almužnu. Když mluví ke svému knížeti, pečlivě volí slova, ale hudba jejich hlasů je napjatá, hrdla mají stažená hněvem nebo bolestí. Pokud ostatní lidé stěžovatele přeruší nebo na něj zakřičí, Hywel je rychle umlčí. Pokud se nebudou chovat, jak by měli, nechá je odtáhnout ze síně.

A tak kníže Brynach poslouchá. Ví to, i když stále stojím venku. Zavřu oči, abych ho viděla jasněji, jeho silné tělo

je vybraně oděné, na hlavě má korunu, oči zamyšlené a výraz úmyslně prázdný. Střeží si své myšlenky, nevystavuje je na své pohledné tváři. Nebojí se ostatním ukázat svou vášeň nebo starost, ale ví, že před svými lidmi nesmí vypadat jako obyčejný muž. Je jejich knížetem, ochráncem, chlebodárcem, moudrým mužem, útočištěm i mečem. Nesmí jim ukázat, že je stejný jako oni.

Přesto vidím pravdu. Vidím muže z masa a krve, s duší a srdcem. Vidím pravdu, kterou před ostatními skrývá.

Věřím, že nastal správný okamžik, a tak vejdu, doširoka rozrazím dveře a vstoupím do síně. Strážce tasí meče, ale hned jak mě poznají, se zarazí. Všichni se ke mně otočí a já pohled opětuji všem, kteří jsou ochotní podívat se mi do očí. Ticho, jež mě vítá, je manželstvím respektu a strachu i s jejich milenkou, nenávisť, ačkoli by to nikdo z nich nepřiznal. Svě vzteklé burácení umlčí dokonce i Hywel. Dovolí mi jít do středu shromáždění a stanout před mým knížetem. Kníže nakloní hlavu v gestu klidné úcty. Skloním svou hůl a hluboce se ukloním, abych byla níž než můj velitel, ale dalekozraké oči mé čelenky z vlčí kůže zůstanou na úrovni s jeho. Takovým způsobem bych se nepodřídila žádnému jinému živému muži. A on to ví.

„Seren Arianaidd,“ řekne, „vítej. Je nám ctí, že jsi nás poctila svou přítomností.“

Narovnám se a rozhlédnu. Kníže ta slova vyřkl vážně, ale je tam mnoho takových, kteří by si přáli, abych byla tak daleko, jak jen by mě jejich představivost dovedla poslat. A nejhroznivější z mých protivníků sedí na pečlivě vyřezávané stolici po levici našeho panovníka. Kněžna Wenna. Na rozdíl od svého manžela nosí své názory všem na očích. Její nádherný urozený obličej a oči, zelené jako mladé listí cismíny, jsou nyní potmělé odporem ke mně. Po jejím boku sedí její ropuší bratr Rhodri, jehož uhlašený zevnějšek

skrývá bradavičnatou duši. Je to muž, kterému bych nevěřila ani kuchyňský hrnec, natož knížectví, a přesto mu kníže Brynach z věrnosti ke kněžně v podstatě svěřil knížecí pokladnici. Jednoho dne bratr kněžny Rhodri svou masku shodí.

„Neposadíš se k nám?“ zeptá se kníže a přivolá si páže.
„Přines víno pro Seren Arianaid.“

Chlapec odpeláší, aby vyhověl svému vladaři, ale já zavrtím hlavou.

„Nepřišla jsem pít, ale mluvit,“ řeknu mu.

V místnosti panuje neklidné ticho.

„Vždy jsme připraveni vyslechnout tvá slova,“ ujistí mě kníže s o nic větší formální zdvořilostí, než jaká se očekává.

„Přináším varování.“

Na to se Hywel nedokáže ovládnout a vysloví otázku, kterou si v duchu kladli všichni: „Měla jsi vidění?“

„Měla.“ Kvůli ostrým nádechům a neklidnému mumlání, které tuto zprávu následují, musím zvednout hlas, aby mě bylo slyšet. „Vizi jasnou a zářivou jako úplněk.“

„Co jsi viděla?“ dožaduje se Hywel, protože nedokáže čekat, než promluví kníže. Z nervozity zapomíná na slušné chování.

„Viděla jsem crannog, pustý a prázdný! Domy byly dávno pryč.“

„A lidé?“ ozve se výkřik ze zadní části síně.

„Nezůstalo ani dítě. Žádná zvířata ani ptáci, místo bylo úplně holé a nic nerostlo na něm ani v jeho okolí.“ Nyní se rozpláče nějaká žena a muži se vyptávají, křičí a prosí o můj výklad toho vidění. Potřebují pravdu, ale bojí se jí. A to by také měli. „A v prachu a popelu paláce ležely rozbité vaječné skořápky.“

Když to kníže uslyší, předkloní se. „Jakému ptáku ta vajíčka patřila? Byl to orel? Jestřáb?“

„Kéž by to tak bylo, můj kníže. Běda, nebylo to ptačí hnízdo, ale zmijí.“

Nyní se ozve kněžna Wenna. „Pak zajisté není důvod se znepokojoval,“ řekne a položí svou ruku na manželovu. „Copak ve starém náboženství zmije neznamená moudrost a plodnost? Samotné pokračování života. Není to tak, Seren?“

Udržím se a neutrhnu se na ni za to, jak důvěrně mne oslovila, ale zarazí mne to, a v tu chvíli vyskočí kněz, aby nám připomněl, že nyní máme vyznávat novou víru.

„Hada se musíme obávat,“ trvá na svém. „Bůh nás vyhnal z přízně, ze samotné rajske zahrady, když Eva podlehla úlisným hadím slovům. Muži se naučili dávat si na hady pozor.“

Hywel Gruffydd zavrčí: „Muži možná ano, ale stále je pár žen, které se nechají hadem okouzlit, pokud je dostatečně veliký!“

Tím se napětí v místnosti zlomí a ozve se smích. Jak se často stává, lidé se rádi smějí tomu, čeho se bojí. Chtějí se nebezpečí vysmát a setřást ho ze sebe. Vidím, jak kníže Brynach hází po svém pobočnickovi káravým pohledem, ale i on má co dělat, aby se neusmál. Kněz vrtí hlavou a mračí se mým směrem. Musí si uvědomovat, že se mnou bezděčně souhlasil. Ani jednomu z nás se to nezamlouvá. Kníže se prohlašuje za křesťana a ti, kteří jsou pod jeho ochranou, s radostí následují víru, již si zvolil. V okolí jsou pěkné kostely a spousta mnichů. Ale mnozí se stále potají drží starého náboženství. Prastaré moudrosti, která nám po staletí tak dobře sloužila. Proč by mne jinak tolerovali? Naše rozdílné víry jsou někdy v nevyhnutelném rozporu a jindy spolu souzní.

„Kněžna Wenna má pravdu,“ řeknu do povznesené nálady v síni, „od zmijí, které sdílejí náš domov, se nemáme

čeho bát, až na občasné uštknutí. A had ve vidění dovede předpovědět úrodný čas. Ale toto nebyli pozemští hadi. Ze skořápek v mém vidění se vylíhli nečistí, zlí tvorové, jež touží ničit.“

Veselí v místnosti ustalo tak rychle, jak začalo. Dokonce i kněz drží jazyk za zuby.

„Slyšte má slova,“ pokračuji. „To vidění bylo varováním. Crannog je v ohrožení.“

„To víme,“ mávne zamítavě rukou kníže Brynach ve snaze zmírnit paniku, která by mohla ve shromáždění začít klíčit. „Stále jsou tací, kteří chtějí to, co máme, a chtějí nám to vzít silou. Žijeme ve válce s naším bratrancem a naším sousedem, jenž nás může bez pozvání navštívit. Nežijeme v míru.“

„Můžeš si postavit plovoucí palác,“ řeknu, „můžeš si vybudovat barikády a poslat na ně strážce s železnými meči, a ano, tvé nepřátele to udrží na uzdě.“ Přistoupím o dva kroky blíž s takovou naléhavostí, až strážce tasí meč, ale kníže mávne rukou, aby ho zarazil. Předkloním se ke svému vznešenému vládci, dokud se má tvář neocitne jen na šířku dlaně od jeho. Střetne se s mým ledovým pohledem. Je jedním z mála, kdo to dokáže. Udržím svůj hlas klidný a vyrovnaný. „Ale nic, co postavíš, tě neochrání před nebezpečím zevnitř.“

Oči se mu rozšíří, ale nepohne se ani neodvrátí zrak. „Říkáš, že mám nepřátele... ve vlastním táboře?“

„Ta vize byla silná, poselství jasná. Sedíš v hnízdě zmijí, kníže, a ty si přeješ, abys byl mrtev!“

3

TILDA

Tilda vkládá do rayburnu v kuchyni další poleno a opět je vděčná za to, že má kotel na pevná paliva. Večer strávila v chatě při svitu svíčky a překvapilo ji, že jí vůbec nechyběla televize, rádio ani její hudba. Stačilo jí číst si román, dokud slunce a svíčka poskytovaly dost světla. Když si vzpomněla, jak se jí Mat snažil přeučit na e-čtenářku, hořce se usmála. Proč nejít do postele spolu se sluncem? Beztak vstává brzy a nejradši běhá za úsvitu.

Brzy spát, brzy vstát. Kdo potřebuje hodinky, aby mu říkaly, kdy má něco dělat, nebo světlo, které mu brání ve spánku?

Navíc se zdálo, že jí tichá tma pomohla spát, dokonce natolik, že pro jednou dřímala dlouho po rozbřesku a ráno nešla běhat. Nepamatuje si, že by se od chvíle, kdy poznala nespavost, která tak často doprovází zármutek, probudila tak odpočatá a osvěžená. Ví však, že dům bez elektřiny by rychle ztratil své kouzlo, kdyby si nemohla uvařit ranní šálek čaje. Konvice začíná tiše zpívat. Tildě matné světlo v kuchyni připadá zvláště uklidňující a uvědomuje si, že si zapomněla nasadit kontaktní čočky. Čím méně je světla, tím méně je vlastně potřebuje. Ale už dlouho byly součástí její každodenní masky, její obranou před předsudky a strachem. Bezbarvé vlasy a bledá pleť nevzbuzují tolik

zájmu. Avšak oči, které mají jen ten nejmenší náznak modrého barviva, takže vypadají růžové, lidi znervózňují. Kvůli nim lidé zírají, odvracejí se a pak se znovu otáčejí. Tilda si zvykla, že na její albinismus lidé reagují různě. Když bude žít sama na kopci, možná se s tím nebude muset potýkat tak často. Opírá se o kamna a pozoruje střapatou Thistle, která zůstává stočená na příliš malém polštářku a sleduje každý pohyb své nové paničky.

„Ještě bys asi neměla běhat, vid?“ řekne psovi. „Ještě to bolí?“ Krátce přemýšlí, jestli by to zvíře neměla vzít k veterináři, ale rychle ten nápad zamítne. Nejbližší veterinární klinika bude v Breconu, šestnáct kilometrů daleko. Jak by ji tam bez auta dostala? Přikrčí se vedle Thistle a jemně jí načechrá srst.

„Jsme tu v pěkném zapadákově, vid, holka? Zvládneš to. Co takhle ještě jedny sardinky, hm? Dala by sis?“ Tilda se v temné skřínce snaží nahmatat správně tvarovanou plechovku. Otevře ji a klekne si na podlahu, aby její obsah vysypala do misky, která nyní patří Thistle. Pes se toporně postaví a přijde s vrtícím ocasem. „Tu máš. To je lepší než krmivo pro psy,“ řekne a říká si, že se pes musí zotavovat, když má chuť k jídlu. V tu chvíli Thistle přestane žrát, zvedne hlavu od misky a upřeně zírá do napůl osvětlené chodby. Celá se napne. Srst na zádech se jí naježí. Tilda si uvědomí, že i jí se zrychlil tep. Thistle se nepohne ani nezaštěká, ale začne tiše, hrozivě vrčet. Je to tak surový, instinktivní zvuk, že se fenka v okamžiku mění z domácího mazlíčka na neúprosného zabijáka. Tilda poslouchá a mhouří oči do šeré chodby, ale nic nevidí ani neslyší.

„Co se děje, holka? Co se stalo?“ zeptá se šeptem.

Hlasité klepání na hlavní dveře je tak nečekané, až Tilda tiše vykřikne. Okamžitě si připadá jako blázen a rychle projde chodbou. „Okamžik!“ zavolá a zápolí se starým klíčem

a zámek, který se nepoužíval tak dlouho, až zatuhl. Když konečně dveře otevře, na prahu spatří šlachovitého muže v cyklistické helmě. Jakmile on uvidí ji, hned se mu na tváři mihne překvapení. Je zvyklá, že lidé na její vzhled reagují takhle. Uvykla si tomu pohledu, když ji někdo spatří poprvé. Vidá ho stále znovu. Vidí tu zvědavost. Ty nevyřčené otázky. A občas dokonce i trochu strachu. Vzpomene si, že si nevzala kontaktní čočky, a překvapí ji, že se muži tak dobře daří skrýt své pocity. Dokonce vyloudí úsměv.

„Promiňte,“ řekne a odepne si přezku pod bradou. „Měl jsem jít zadem. Jsem Bob,“ podá jí svou vizitku. „Volala jste mi kvůli pojistkám.“

„Aha! Elektrikář. Samozřejmě. Nečekala jsem, že přijedete na kole.“

„Na kole jezdím rád, když to jde. Když jedu někam, kde se obejdu bez žebříků.“ Zavrtí hlavou a ukáže zpátky na stezku. „Musím uznat, že sem je to pořádný výšlap. Příště si možná vezmu dodávku.“

Tilda ho pustí dovnitř a dovede ho k rozvodné skříni. Thistle se za ní připlíží z kuchyně, aby si návštěvníka prohlédla. Rozhodne se, že není nebezpečný, a vrací se na svůj polštář u rayburnu. Tilda donese Bobovi šálek čaje, a když on vše zkontroluje, podá mu ho.

„Takže? Je to beznadějné?“ zeptá se. „Elektrické vedení je pravěké, ale nechávali jsme ho prohlédnout, když jsme dům kupovali. Nepamatuju si, že by říkali, že je nutné to celé vyměnit.“

Bob zavrtí hlavou. „Vlastně není ve špatném stavu. Kabely museli vyměňovat poměrně nedávno. Někdo to udělal docela dobře.“ Aby své tvrzení podtrhl, cvakl hlavním vypínačem a světlo se rozsvítilo.

„Tak proč ty pojistky pořád vypadávají?“ Tilda musela zamrkat, jak se její oči snažily přizpůsobit náhlému jas.